

ВИКТОР КОЛУПАЕВ

ЛЮБОВ КЪМ ЗЕМЯТА

Превод от руски: Елена Коларова, 1977

chitanka.info

Телестената блесна за миг с ослепителна синкава светлина, затрептя. После започна бавно да се разширява, докато изпълни цялата стая. Еспас се намести по-удобно в дълбокото кожено кресло. Изпъна краката си. Винаги му доставяше удоволствие да гледа последните новини. Холографският образ го пренасяше от един кът на Земята в друг, мятеше го в дълбините на океана и в космическата бездна. Той се чувствуваше участник в събития, на които никога не би могъл да присъствува в действителност. И това му доставяше удоволствие.

Вече няколко месеца Еспас живееше в този уединен на брега на морето хотел. Той никога не го напускаше, стараеше се да не гледа към площадката с глайдерите, избягваше хората, макар че беше весел и остроумен човек.

Искаше му се да знае всичко за Земята и той с часове прекарваше пред телестената, доволен, че може да гледа толкова много неща. Ненаситната му любов към Земята, към нейните океани, гори, дървета, животни, градове беше като болест, за която даже не се замисляше. А и да се замисляше, все едно не би поискал да се избави от нея. И само когато очите му се изморяха, той слизаше към морето и известно време лежеше на горещия бял пясък. После се покатерваше на малката скала, надвиснала над водата, и се гмуркаше в пенестите гребени на вълните. Той плуваше надалече, понякога почиваше на гръб и се връщаше едва когато беше порядъчно изморен. Тогава отново лягаше на пясъка, гледаше към белезникавите перести облаци в небето и щом тялото му започваше да усеща топлината на слънчевите лъчи, ставаше и тръгваше към хотела.

Само два пъти си наложи да седне в креслото на глайдера, да се вдигне във въздуха и да отлети към Лимика при Елза. Той помнеше къде живее тя, но и двата пъти спираше близо до вратата ѝ. Нещо го възпираше да отиде по-нататък. Той се връщаше в своя хотел „Планинско гнездо“ и заемаше мястото си пред телевизора.

А вечер слизаше в бара на първия етаж, седнаше пред огромната стара камина, в която горяха смолисти пънове, и слушаше за какво си приказват хората. В „Планинско гнездо“ живееха онези, които по различни причини искаха за няколко дни да избягат от всекидневните грижи, да се откъснат от всякаква работа. Тук никой никому не пречеше, никой не питаше какво е довело другия. Цели дни можеше да се катериш по планините или да се къпеш в морето. Тук можеше да

пристигнеш внезапно и също така внезапно да си заминеш, без да предупредиш за това дори и администрацията.

През няколкото месеца, прекарани в този хотел, Еспас не се запозна с никого. Само понякога се намесваше в разговора с една-две незначителни фрази. Наслаждаваше се на своята самота, наслаждаваше се на чувството, което го сливаше с цялата Земя. Той се радваше на Земята.

Тази вечер, както обикновено, той седеше в бара, приближил креслото си до камината, и се любуваше на пламъците, които облизваха пъновете. До него имаше още няколко души, предимно мъже. Едрият барман от време на време разнасяше чаши с пенливо питие.

До Еспас край отворения изцяло прозорец седеше висок около четиридесетгодишен човек. Черните му коси тук-там бяха прошарени. Вече втора вечер подред той се настаняваше близо до Еспас. Само по себе си това не би заинтересувало Еспас, ако не беше едно обстоятелство: непознатият често, твърде често, за да бъде случайно, поглеждаше към него.

Така те прекараха около час и Еспас вече искаше да си върви в стаята, за да се включи отново в събитията, които ще му предложи екранът на обемния телевизор, когато изведнъж непознатият рязко приближи креслото си до него и попита:

— Еспас?

Еспас не му отговори веднага. Нещо в лицето на човека му се стори познато. Или просто това беше характерна, често срещана на Земята физиономия. Очите му гледаха малко наострено, като че той очакваше отрицателен отговор, и малко насмешливо, като че ли този отговор ни най-малко не би го заблудил.

— Да, казвам се Еспас — отвърна накрая Еспас и стана бавно с намерение да прекъсне все още незапочналия разговор.

— Ще дойда при тебе. — Не беше въпрос. Фразата бе казана така, като че ли човекът не се съмняваше в това, че ще посети стаята на Еспас. — След десетина минути.

Еспас кимна неволно. А след малко, когато до него достигна вече не тонът, а смисълът на казаното, му стана неловко, че прави не това, което иска. Той нямаше намерение да си създава приятели тук. Това би го откъснало от обемния телевизор.

Еспас отмести креслото си, за да мине и с леки стъпки излезе от бара. Беше висок и строен. Походката му беше малко странна. Изглеждаше, като че ли се движат само краката му, а тялото и главата стоят на едно място. И въпреки това в походката му се чувствуваше някакво изящество.

В стаята той веднага включи телевизионната стена; нека непознатият сам си води разговора, ако иска. В хрониката показваха риболов в „Литвундската плитчина“ и в краката му пляскаха огромни риби, на които даже не знаеш названията. След това се появи човек, когото говорителят представи като председател на комисията по далечните космически полети. Обявяваше се конкурс за вакантните места в експедицията „Прометей–7“. Еспас се усмихна. Не би отишъл в Далечния космос. Та той и ден дори не може да преживее без Земята. А тази експедиция ще трае много-много години.

След това показаха стара кинохроника. Това бяха последните кадри, приети от кораба „Прометей–6“. Образът бе вече неясен. Не беше възможно да се разпознаят лицата на членовете от екипажа.

На вратата се почука. Еспас се разсея за няколко секунди и пропусна думите на диктора, който в това време говореше нещо за експедицията. Изглежда от нея вече не приемаха никакви сигнали. На вратата, разбира се, беше непознатият. Еспас го пусна мълчаливо в стаята, без да му предложи да седне. Но онзи сам се настани. И Еспас му беше благодарен за това, че не зае любимото му кресло, макар че то стоеше по-близо до вратата. Еспас седна в него и си изпъна краката. Хрониката свърши. Сега започнаха да предават нещо от серията „Пътешествия по Сибир и Канада“.

Непознатият, без да става от креслото, се наведе и изключи телестената.

— Казвам се Ройд — представи се той.

Еспас кимна, което означаваше: той е приел това съобщение само за сведение.

— От колко месеца се намиращ в тази планинска дупка? — попита Ройд.

— „Планинско гнездо“ — поправи го Еспас. — От около шест месеца.

— Еспас, никога не бих повярвал, че ти можеш да прекараш в тази планинска дупка шест месеца.

— „Планинско гнездо“ — отново го поправи Еспас.

— Все едно е дупка — махна с ръка Ройд. Лицето му с правилни, упорити черти беше обърнато към Еспас в полупрофил. Все пак то му беше познато, макар и с нещо неуловимо. Еспас тъкмо се канеше да го попита за това, когато Ройд го предвари: — Мъчиш се да си спомниш къде си ме виждал?

— Да — отговори Еспас. — Много често срещана физиономия.

— Възможно е. Въпреки че сме били заедно около две години. Но допускам, че си ме забравил... А какво си спомняш въобще?

Еспас се усмихна:

— Всичко, което ми е необходимо.

— Само това, което ти е необходимо? А освен него? Стараеш ли се да забравиш останалото, или в действителност си го забравил?

През последните шест месеца Еспас не се замисляше над това. Струваше му се, че просто се е измъкнал от някаква тъмнина и сега се наслаждава на живота. Дори не на своя собствен, а на земния живот въобще.

— Нищо не ми трябва — каза твърдо той.

— Добре — усмихна се Ройд. — Да започнем поред. Би ли искал да попаднеш в експедицията „Прометей“?

— Ето какво било! Да не си дошъл да ме вербуваш? Никой ли не иска да участва в експедицията?

— За тази експедиция е обявен конкурс — хиляда човека за едно място. И то след общата комисия. Значи не искаш?

— За нищо на света. Добре ми е и на Земята.

— Да продължим. Не си ли забравил Елза?

— Не — Еспас неволно стисна зъби. Не му се искаше друг да говори за нея. В случая и той самият още не можеше да разбере нищо.

— Ходи ли при нея?

— Не, не съм — Еспас отговаряше, защото чувствуваше, че това не са празни въпроси. И въпреки всичко разговорът започна да го ядосва.

— Знам защо не си бил при нея. Тя ще те изгони. Не ще поиска да те види. Такъв, какъвто си, ти не съществуващ за нея. Та нали ти дори се опита да я видиш и се уплаши. Ти не обичаш Земята, ти просто се страхуваш.

— Стига — Еспас се вкопчи в дръжките на креслото и целият се подаде напред. — Чуваш ли? Стига!

Ройд замълча, усмихна се на нещо, после каза:

— Всички обичаме Земята...

Мълчаха около пет минути. Еспас все се напрягаше да си спомни къде беше виждал този човек. Какво иска той от него?

— Какво искаш от мене?

— Искам да си спомниш всичко и да се върнеш. Ти си много необходим, но можеш да се върнеш само ако поискаш.

— Къде? — Еспас никъде не искаше да се връща. И тука му беше добре. — Къде трябва да се върна?

Ройд не му отговори, а зададе нов въпрос:

— Какво си спомняш за онова, което е било преди шест месеца, преди тази планинска... преди това „Планинско гнездо“?

— Елза — прошепна Еспас. — Отдавна, много отдавна.

— Още?

— Желанието да видя Земята.

— Още?

— Нищо повече. Нищо не си спомням.

— Но поне искаш ли да си спомниш?

— Искам — Еспас изведнъж започна да разбира защо избягваше хората. Да, разбира се, бягаше от тях! Дори при Елза не посмя да отиде. — Искам. И се страхувам. Сигурно там се е случило нещо ужасно...

— По-ужасно от това, което е, не може да се измисли. — Ройд почувствува, че сега Еспас признава превъзходството му и заговори с него бащински, малко повелително, но с уважение и дори с известна ласка. — Стягай се. Отлитаме.

— За къде? — попита уморено Еспас.

— При Кирил.

— При Кирил? Не познавам такъв. Далече ли е?

— На три часа път. Ти познаваше и Кирил.

— Нима? — учуди се тихо Еспас.

— Познаваше го. Мнозина познаваше. Ние ще съберем всичките.

— Защо е необходимо?

— За да не се срамуваме.

— Добре. Готов съм. Нямам багаж.

* * *

Те излязоха от хотел „Планинско гнездо“ и се отправиха към паркинга за глайдери. Съвсем се беше стъмнило. Небето беше безоблачно и звездно. Ройд спря, вдигна глава и дълго гледа черната безкрайност.

— Знаеш ли какво влече човека в Космоса?

— Не. Не разбирам такива хора.

— Любовта към Земята... Да вървим.

Почти веднага те намериха двуместния глайдер. Ройд отвори горния капак, включи осветлението на пулта за управление, покани с ръка Еспас да заеме мястото си и сам седна. Глайдерът се издигна бързо, няколко секунди вися неподвижно, докато Ройд избираше маршрута по специалната карта, и после се втурна напред.

— Какво ще правим при него?

— Ще разговаряме. При това разговора ще водиш ти. И аз бих искал да поприказвам с него, но той не ще пожелае да ме види. Ще се изплаши. Ти ще говориш.

— Но за какво? Аз съвсем не го познавам!

— За каквото и да е. Ако те попита за мене, можеш да му разкажеш. Аз нямам тайни от никого от вас.

— Не е ли по-добре да ми обясниш всичко, за да мога да се ориентирам какво трябва да правя?

— Може и да е по-добре. Веднъж вече се опитах да го направя. Но нашият мил Крус едва не ме затвори в психиатрията. И знаеш ли, че на него биха му повярвали, а на мене — не...

Еспас се облегна назад и затвори очи, но не можа да заспи. Нещо се въртеше в паметта му, някакви смътни спомени, събития, образи. Изведнъж той почувствува, че някога е помнел всичко, и то съвсем неотдавна, преди няколко месеца. Какво беше това? Нещо такова, което той се погрижи да забрави. Но значи той е искал да го забрави! Нали не е забравил Елза? Нали помни всичко за нея? И лицето ѝ, и гальовните ръце, и устните, които толкова често и с такава радост бяха го целували. Помни как се бяха запознали, как се канеха да се женят. И после тази раздяла. Без сълзи, без обиди. Беше тежко, като че ли се сбогуваха завинаги... Тя го изпращаше. Тя го изпращаше! Това не

беше просто раздяла. Тя го изпращаше за някъде! Но къде е трябвало да отиде без нея? Какво става с тебе, памет? Спомни си! За къде ме е изпращала?

Този въпрос се появи в главата му внезапно. През всичките шест месеца, които прекара в „Планинско гнездо“, той нито веднъж не помисли за това... Ройд знае за Елза. И него самия познава. За шест месеца главата му беше се отучила да мисли и сега започна да усеца тъпа болка.

— Ройд, кой съм аз?

— Пришелец от друга система — усмихна се Ройд.

— Сериозно те питам. Къде сме били заедно?

— В една отдалечена галактика.

— Не искаш ли да отговаряш?

— Все едно няма да ми повярваш. Достигни до всичко сам. Ще се опитам да ти помогна. Защото и аз съм много заинтересован от това.

Скоро започна да съмва. Те летяха на около десет хиляди метра височина. През пепелявата пелена на разсейващата се мъгла вече можеше да се различи повърхността на Земята. Под тях се простираше тайгата. Еспас никога не беше идвал в Сибир. Винаги го влечеше към по-топлите места. Той настръхна зиморничаво, въпреки че температурата в кабината на глайдера беше съвсем нормална.

Кацнаха някъде по брега на Об, в малко, около километър дълго село. Оставиха глайдера край междуселския път, който водеше в една борова гора. Беше около осем часът сутринта. От тревата се чуваше песента на щурците. Някаква птица настойчиво питаше: „Видя ли мечката? Видя ли мечката?“ Покрай тях безшумно прелетя товарен глайдер с четиристенни цистерни за мляко. Караше го младо момиче, почти момиченце, с бяла забрадка и пъстра рокля. Тя им извика нещо, но Еспас и Ройд не я разбраха.

Селото беше чисто и спретнато. Двуетажните къщи бяха разположени от двете страни на единствения път. Половината от къщите гледаше към Об, втората — към боровата гора. Хората бяха малко, предимно деца, които вече се мъкнеха с въдичките си. От време на време върху някоя от площадките край къщите кацаше глайдер от местното обслужване, мъничък, бавен, боядисан на карета, от него слизаше човек, който бързаше за някъде.

Еспас и Ройд стигнаха до малкия хотел и спряха.

— При Кирил ще отидеш сам — нареди Ройд. — Той живее в края на улицата, в предпоследната къща от лявата страна. Аз ще те почакам тук.

— И все пак какво трябва да му съобщя?

— Всичко, каквото поискаш. Просто си поговорете.

— Ти ми каза, че някога съм го познавал, трябва ли да го нарека с истинското му име?

— Както искаш.

— Но мога ли поне да му кажа, че съм изпратен от Ройд? Че ти си тук?

— Може да приказваш всичко, което поискаш.

— А защо самият ти не поговориш с него?

— Той сигурно не ще пожелае да ме види.

— Може би. А по канала за свръзка говори ли с него?

— Покажи си лявата ръка — помоли Ройд, без да отговори на въпроса. — Къде е твоят диск за свръзка?

Еспас се изчерви:

— Аз още не съм... Аз сигурно съм го изгубил. Не, оставил съм го в „Планинско гнездо“. Но той изобщо не работи. Счупен е.

— Предполагам, че и Кирил също не носи своя диск за свръзка — каза сухо и твърдо Ройд. — Ако нямаш повече въпроси, тръгвай.

Еспас пое по пътеката край къщите. Ройд се скри зад вратата на хотела. Когато стигна до предпоследната къща, Еспас спря и я огледа. Къща като всички къщи. Малка ограда, порта с мандало. Той отвори портата и тръгна по пътеката към входа на къщата. Оттам същата пътека продължаваше до малка стръмнина. Тя минаваше покрай лехите с краставици и домати, край тумбите с гладиоли и други цветя. От вратата излезе жена с твърде уморен вид. Тя погледна въпросително Еспас. Еспас я поздрави.

— Бих искал да разбера, тук ли живее Кирил?

— Тук — отвърна жената. — Влезте в стаята. Казвам се Ана.

— Еспас — неочаквано за себе си отвърна Еспас.

— Не, не — прошепна изплашено жената. — Няма да го вземете. Той не иска. А аз не мога.

Еспас помисли, че напразно си каза името. Тук има нещо, щом то направи такова впечатление на Ана.

— Никъде не се каня да го взимам — рече Еспас. — Просто бих искал да поговоря с него.

— Да, да. Извинявай. Аз само така... Бях днес нощна смяна. На фермата стана авария. Аз съм кибернетик. Толкова съм уморена, изморих се от всичко. Изморих се да чакам...

— Все пак мога ли да го видя?

— Да, да. Разбира се. Те с Андрейка отидоха за риба. Надолу по пътеката. Там има мостче. Да ги повикам ли?

— Не, сам ще отида. А как да го позная?

— Та нима не го познаваш? — ужаси се жената. — Да, разбира се... Той е в бял пуловер. В бял, съвършено бял.

Тя почака, докато Еспас слезе по склона, и чак тогава влезе в къщата.

Пясъчният бряг се спускаше към реката на малки, полегати стъпала, които водата беше издълбала при спадането си. На около петдесетина метра Еспас видя дървения мост и на него двама души: към четиридесетгодишен мъж в бял пуловер и момче на около седем години. Двата седяха на дъските и босите им крака почти допираха водата. Ако се съдеше по плувката, риболовът не вървеше. Еспас се приближи до водата и каза високо:

— Кирил!

Мъжът се огледа, цъкна с език и тихо промърмори:

— Да. Ето ти на. — И добави високо: — Здравей!

— Кирил, искам да поговорим — Еспас нерешително пристъпи от крак на крак.

Андрей дръпна баща си за ръкава:

— Татко, кълве.

— Подръж ми въдицата — каза бащата на сина си, стана без желание, зашляпа с босите си нозе по моста и слезе на пясъка: — И за какво искаш да поговориш с мене?

— Ами така — сви рамене Еспас, — да си поприказваме. Разправят, че някъде сме работили заедно. Истина ли е?

— Може и да е истина. Светът е голям. А ти самият не си ли спомняш?

— Не, нищо не помня.

— И аз не помня. Може и да сме се срещали някъде. Хайде поне да седнем на дънера. Защо да стоим прави? — Те седнаха. —

Извинявай, но Ана току-що си е дошла от работа. Изморена е. Затова не те каня в къщи.

— Защо нямаш на ръката си диск за свръзка? — попита изведнъж Еспас.

— А, това ли... Сигурно съм го забравил в къщи. Няма смисъл, все едно никой не ме търси. Ето, ловим си със сина риба. Ходим в гората за гъби... Времето е хубаво. — Кирил се прозя. — Да. Това е.

— С мен се случи нещо странно — каза Еспас. — Половин година живях в „Планинско гнездо“. Нали знаеш, там бягат всички, които искат за известно време да останат сами. А вчера, ето че си помислих какво ли е било с мене преди това? И нищо не мога да си спомня. А до вчера дори и не исках да си спомням, като че ли през цялото време бях заспал. Днес обаче много искам да си спомня. И не мога. Струва ми се, че ей сега паметта ми ще се пробуди. Няма ли да ми помогнеш?

Кирил помълча, наведе се, потърси в пясъка камък, искаше да го хвърли във водата, но премисли. Така и остана да седи с камъка в ръка.

— Не знам с какво мога да ти помогна. Паметта е коварно нещо. Може и да е по-добре, че не помниш нищо... Е, и какво? Като че ли поговорихме. Да си вървя може би?

— Да, поговорихме — Еспас стана и без да се сбогува, тръгна по брега към хотела.

— Еспас, стой! — извика изведнъж Кирил. — Кой те изпрати тук?

Еспас спря. Ама че работа. Та нали той не каза името си на Кирил. Значи той все пак го познава?

— Помоли ме за това Ройд.

Кирил се приближи:

— Ройд? И той ли е тук? И той ли се върна?

— Значи го познаваш? Откъде го познаваш?

— Просто така. Учили сме заедно.

— А мене? Нали ме нарече по име?

— Нима? Тук при нас живее един Еспас. Много приличаш на него. Без да искам, изскочи от устата ми. А Ройд... Какво е намислил?

— Има намерение да ни събере всичките.

— Е, хайде. Да отида при сина още малко да половим — Кирил се обърна и тръгна към моста.

Еспас погледна след него: „Ясно е, че Кирил знае всичко или поне доста много. Но по някакви причини не иска да говори. Като че ли се страхува. Ройд мълчи, защото аз няма да му повярвам. Добре. Сам ще се справя. Нали имам още и Елза...“

Ройд го посрещна в хотела. Не попита нищо, само изпитателно погледна Еспас. Онзи заговори сам:

— Без съмнение той ме познава. Във всеки случай нарече ме по име, въпреки че не му се представих, а после веднага се усети и се отрече. Според него вие някога сте учили заедно. Той се учуди, когато разбра, че и ти си тук... Ти не искаш да ми разкажеш всичко, защото мога и да не ти повярвам. А той — защото се страхува. Това ми е ясно. Ще се оправя и без ваша помощ. Сега веднага ще отлетя при Елза.

— Тя ще те изгони. Повярвай ми, за нея ти не съществуващ. Тебе те няма. Не трябва напразно да я измъчваш. А без нас ти все едно няма да разбереш нищо.

* * *

— Андрейка — каза Кирил на сина си. — Ти полови сам, а аз трябва да отлетя до едно място.

— Толкова ли е спешно? — попита Андрейка.

— Още не знам, но ще се постарая да свърша колкото може по-скоро.

Кирил се изкачи по стръмнината, бързо влезе в къщата. Ана седеше в стаята някак си безволна, изплашена.

— Какво ще стане сега, Кирил? — попита тя. — Всичко ли му разказа?

— Нищо не съм му разказал... От срам ми иде вдън земя да се скрия. Повече не мога да живея така, Ана. Ще ги настигна.

— През цялото време все очаквах това. Постоянно се страхувах.

— Нима искаш да бъдеш жена на страхливец? Ами Андрейка? Нали един ден ще запита защо съм тук? Той и така знае много. Добре ли ще се чувства като син на страхливец?

— Но нали ни обичаш! Нали всичко обичаш! Цялата Земя!

— Прощавай, Ана — приближи се до нея и я прегърна през раменете. — Прощавай, Ана.

Той излезе от къщата и с широка крачка се отправи към хотела. А когато видя, че от него излязоха двама души, не се стърпя и хукна да ги догони.

— Ройд! — извика той. — Тръгвам с вас!

Ройд и Еспас се огледаха и спряха. Кирил налетя върху Ройд и го удари с юмрук по рамото. Някаква безпределна радост струеше от очите му.

— Командире, приветствувам те! — извика той още веднъж. — Аз съм с вас, дявол да го вземе!

Ройд го посрещна малко сдържано, но му подаде ръка:

— Разчитах на тебе, Кирил. Много разчитах.

Еспас ги поглеждаше учуден и му беше малко обидно. Те разбираха помежду си. И сигурно знаеха всичко един за друг. А той?

— Еспас — обърна се към него Кирил. — Разбира се, че те познавам. Макар че постепенно почнах доста да забравям. Не знам колко време би ми трябвало, за да забравя всичко.

— Ако много искаш, ще забравиш — каза Ройд. — Да летим при Крус. Останалите трябва все още да ги търсим.

— Крус ли? — намръщи се Кирил. — Този съвсем не го помня. Нима с нас беше и Крус?

— Беше — каза Ройд. — Изчислителят. Той едва не ме вкара в лудницата. Но сега тримата заедно ще поговорим с него.

— Разбира се, този Крус... — рече Кирил. — Веднъж тук при мене идва Всеволод. Изглежда, че се канеше да се връща.

— И ти знаеш ли как можем да го намерим? — попита Ройд.

— Знам. Той ми каза. В института за пространството и времето около Гравиполиса. Работи там като ръководител на някаква проблемна лаборатория. Нали още по време на експедицията започна да търси теоретичната база на явлението. Още повече, че е чист физик теоретик по образование. Да отидем ли при него?

— Добре — съгласи се Ройд.

— Вие поне закусили ли сте?

— Не — отвърна Еспас, — даже не сме и вечеряли.

— О, за такова количество мускули като твоите е необходима силна храна. Може би да отидем у нас?

— Не — отказа Ройд. — Ще хапнем в бара на хотела, за да не губим време напразно.

Те седнаха около една масичка. Еспас отиде до автомата, избра яденето и скоро те вече се хранеха. Към тях се присъедини и Кирил.

— Ето какво — каза той. — Никой от нас не може да има обикновени дискове за свръзка. Защото, мисля, че никой не би правил опит да попадне под контрол. Но ние имаме наши дискове и можем да разговаряме помежду си. Нали няма през цялото време да летим заедно? Колко останаха там, Ройд?

— Една...

— Една?! Срамота... Сигурно всеки е смятал, че той ще бъде последен. И всички са си отишли.

Засега Еспас не разбираше нищо от това, което те говореха. Ясно му беше само, че те ще му разкажат всичко, когато той бъде готов да им повярва. Но трябва да прави опити и сам да си спомни. Ето например за Ройд. Сега Еспас е сигурен, че някога го е познавал. Този негов начин да говори. Поведението му. Строго, спокойно, почти без емоции. Малко заповеднически глас. Кирил го нарече командир. Кого наричат така? Командирите на батискафи, ръководителите на експедиции, командирите на космически кораби. Бил ли е някога самият Еспас в гълбините на океана, в Космоса или в някаква експедиция? Не, той не си спомня това. Но нали и Кирил не си спомня всичко! Нали е забравил Крус, който по думите на Ройд също е бил с тях. Ако Крус е бил с тях, може би и той не си спомня нищо? Сигурно Ройд му е разказал всичко и онзи се е обърнал към лекарите за помощ.

— Аз говорих с администратора на „Планинско гнездо“ — прекъсна размишленията му Ройд. — Те ще препратят твоята гривна за свръзка в Гравиполис на Всеволод. Моята и на Кирил са вече на ръцете ни. Ние можем да се свързваме, когато поискаме.

— Защо да не си поискаме обикновени дискове? — попита Еспас.

— Защото Ройд, Кирил, Еспас, Крус, Всеволод, Санта някога са ги получили. Номерата им са заети. Никой няма да ни даде нови.

Тримата станаха и излязоха от бара. Беше около девет часът сутринта.

— Трябва ни глайдер — каза Ройд. — За колко време можем да го повикаме?

— Глайдер за далечни разстояния може да се поръча за около час — отвърна Кирил. — Вашият двуместен ли е? В него чудесно ще се

поберем и тримата. Някой трябва да легне в багажника. Там е меко. Нали не сте спали? Кой?

— Нека спи Еспас — предложи Ройд.

Еспас нямаше нищо против да поспи и се съгласи. Те се сместиха в глайдера, който все още стоеше край пътя. Ройд пак седна зад пулта за управление.

— Ще стигнем там надвечер — каза Кирил. — Всеволод няма да бъде на работа. Предлагам, за да не го търсим, да дадем телефонограма до диспечера на главния паркинг в Гравиполис, и те ще му съобщят за нашето пристигане.

Ройд изпрати телефонограмата. В кабината на глайдера имаше служебен предавател специално за такива случаи.

Еспас задрямва. И му се присъни някаква черна бездна със светещи тук-там точки. Той съвсем ясно усети солен вкус в устата си. Над него се наведе човешко лице, огряно от къс лъч светлина. Това беше жена. Някаква преграда се изпречи между лицата им. И тогава той отново започна да пропада в пустотата.

„Еспас, съвземи се! Това съм аз, Верона. Съвземи се!“

И той дойде на себе си. Пред него тъмнееха облегалките на двете кресла, между които примигваха уредите. Над главата му през прозрачния капак проблясваха ярките звезди. И му се стори, че нещо подобно вече се е случвало с него. Случвало се е!

— Верона — прошепна той.

— Събуди ли се — усети го Ройд. — Какво? Какво каза?

— Верона — повтори Еспас.

— Верона! — извика Ройд. Цялото му спокойствие мигом се изпари. — Помниш ли Верона?

— Ей сега я видях.

— Верона остана там сама! Разбра ли? Верона беше с нас. И остана там сама. Най-последно да си спомниш нещо! Тя ти спаси живота. Какво още си припомни?

— Тя ме гледаше и ми говореше: „Съвземи се, Еспас. Аз съм Верона. Съвземи се, Еспас!“ А наоколо — черна пустота. И бели точки, като мухи. Това е всичко.

— Как беше облечена тя?

— Не знам. Лицето ѝ не можеше да се допре до моето, нещо пречеше. Повече не видях нищо.

— Това е бил скафандърът, Еспас. Скафандър за висша защита. Тогава ние срещнахме някакво космическо тяло. И вие с Верона полетяхте да го огледате. По неизвестни причини стана експлозия. Тебе малко те посмачка. Нали беше така?

— Да, така. Значи аз съм бил в Космоса? Може би някъде в пояса на астероидите? А аз си мислех, че никога не съм бил в Космоса.

— Това беше малко по-далече — усмихна се Ройд.

— Но къде е останала в такъв случай Верона? Да не би на Юпитер?

— Не, не... Добре е, че започна да си спомняш. Сега вече скоро ще ни повярваш.

— Веднага ще ви повярвам!

— Почакай, докато се срещнем с Всеволод. Вече сме над Гравиполиса. Диспечерът съобщи, че Всеволод ще ни чака у тях. Някъде на брега на Худзъновата река. След пет минути ще бъдем при него.

Глайдерът започна да се спуска и скоро кацна на малката, ярко осветена площадка сред боровете. Ройд отвори капака. Тримата излязоха от кабината. Еспас се разтъпкваше. Все пак не беше твърде удобно да се лежи в багажника.

От тъмнината изникна човек. Беше малко по-нисък от Еспас, но значително по-широк в раменете. Огромна сила напираше в ръцете му. Той тичаше на една страна, като размахваше смешно ръцете си.

— Привет на всички! — извика той. — Охо! Това е Ройд! Кирил! А това е, разбира се, малкият Еспас! Приятели! Такова кафе съм ви сварил! Хайде, по-скоро! Аз съм сам. При мене имаше един познат, но аз го отпратих, за да не пречи. Да, Еспас. Ето гривната ти за свързка. — Той подаде някакъв блестящ предмет на Еспас. — А аз се чудех какво са ми изпратили. Като сигнал от пирати. Е, да тръгваме. Драго ми е да посрещам стари другари.

Те поеха към дома му и когато минаваха под едно осветително тяло, Еспас погледна надписа, гравирани върху вътрешната страна на гривната. Там беше написано: „Еспас. «Прометей-6».“

* * *

Едрият и тромав Всеволод запълваше половината стая. Едната ѝ стена беше покрита с рафтове, на които имаше най-различни видове кактуси. Кафето действително беше горещо. На масата лежаха пакет с бисквити и кутия халва:

— Сядайте, другари, сядайте! — шеташе около тях Всеволод. — Четири стола, четири човека. И масата е четириъгълна. Какво съвпадение. Ха-ха-ха!

— Всеволод — каза Ройд. — Ние тримата решихме да се върнем.

— Аз нищо още не съм обещал — протестира Еспас.

— Няма значение. Ти си добро момче. Ще се върнеш. Това е, Всеволод, решили сме да се върнем. Сега питаме и тебе: ще дойдеш ли с нас?

— О, малките ми! Ако речете, тръгвам веднага! Черупката ми ей къде се търкаля в ъгъла. Що за въпрос? Да си изпием кафето и да потегляме. Докато е тъмно, че да не ни видят комшиите. Пийте си кафето. Като разберете кой го е правил, ще се смаете.

— Всеволод, ние ти говорим сериозно — каза Кирил. — А ти все се шегувааш. Това не е проста работа.

— Стига толкова. Всичко е решено. За какво има още да се приказва? Щом си изпием кафето, и потегляме. Я разкажете по-добре как сте? За Еспас и Кирил знам. Те си отидоха преди мене. А ти, Ройд?

— Преди две седмици. Изпокрихте се всички като плъхове. Едва намерих Еспас. Помогна ми високият му ръст. Отдалече се забелязва. А къде живее Кирил, знаех отпреди... Там, Всеволод, сега е останала само Верона.

— Верона, Верона... Като че ли съм я забравил. Да, спомням си я. А аз отначало напирах в Академията. Идея имам, казвам им. Популярно изложено, отнася се до това, как в неделя да се правят разходки до далечни галактики... Не се и засмяха дори, а ме изгониха. Е, опитах тук, опитах там и сега съм заседнал в НИИ по пространството и времето. Тук обичат идеите... Само че отначало аз не можех да си припомня, откъде ми е дошла тази идея в главата. Дошла е — и толкоз. А когато се заех с математиката, изпотроших си зъбите от зор. И целия свят виждах само върху лист хартия. Ама че смях! Някои започнаха да ми подмятат, че говоря врели-некипели. А по-късно, връщам се веднъж у дома и я намирам, че седи в стаята. Казва ми: „Ето какво, Севка, знам, че ме обичаш. И в експедицията

дойде заради мене. А моят мъж, седмица след като ме изпрати, си намери една... Така че сега съм твоя жена. И нека се махнем отук.“

— Че коя е тя? — не се стърпя Кирил и се засмя. Много забавно разказваше Севка.

— Как коя? Нима не знаехте? Женка!

— Ах, ти, лъжецо! — чу се от вратата. — Хляб не му трябва, само му дай да измисля. Значи аз съм дошла при тебе, така ли?

— Евгения! — извика Ройд. — Женка, нали те пратих при съседите. Поне пет минути да поговорим по мъжки, а после щях да те повикам.

— Е, добре, всички знаят какъв си бърбовец. Ройд, ти, разбира се, не си дошъл просто на гости. Кирил. А това е... Еспас?

— Правилно — потвърди Кирил. — Само че аз почти не те помня. Смътно, смътно като през мъгла.

— Това ми е познато — каза Всеволод. — И аз отначало нищо не помнех. Като че ли току-що съм се излюпил. После се замислих какво ли е било преди? И тогава пристигна Женка, туй-онуй ми обясни. Пък и сам започнах да си припомням. А когато реших да се върна, спомних си почти всичко. Мисля, че това е някакъв страничен феномен. А може би и задължителен, главен. Нещо ни е накарало да се върнем тук и да забравим откъде сме дошли. Да предположим, че някому сме пречели, че някой не е искал да му отидем на гости. Отначало се опитаха да ни изплашат. Помните ли катастрофата с Еспас? Между другото беше детинска работа. А после те намериха средството. Сигурно средство.

— Но Верона остана — отбеляза Ройд.

— От онова, което чух и видях през това денонощие... — започна Еспас.

— Денонощието още не е свършило — отново отбеляза Ройд.

— ... аз разбрах едно. Всички вие и аз сме членове на експедицията, която стартира преди две години и половина с кораба „Прометей-6“.

— Да — каза Ройд. — Ти вярваш ли в това? Все още малко неща си спомни, но вярваш ли в това?

— Умът ми не го побира. Но нали и вие не ме мамите?

— Ето защо не ти разказах всичко наведнъж. Нямах да ми повярваш.

— Сигурно... А самият кораб... Той също ли се върна?

— Не, Еспас — каза Ройд. — Корабът не се е върнал. Корабът продължава да лети. На „Прометей–6“ остана само Верона. Сама! Разбирате ли?

— А ние как сме се озовали тук?

— Физиката и техниката на това явление още са неизвестни. Но някои причини са ясни. Първата е, че всички тъгувахме по Земята. Втората е, че всички се страхувахме, че никога вече не ще видим Земята. Достатъчни са и тези две.

— Но Верона остана!

— Останахме Верона и аз. Хвърлихме жребий кой да се върне. Падна се на мене. Аз бях сигурен, че вие сами няма да се върнете. Налагаше се да ви събера и да ви убедя, че трябва да се върнете.

— Ама, че глупости! Ние с Женка вече си стегнахме куфарите. Нали, Женя?

— Истина е — каза тя.

Когато тя отишла при мъжа си (че при кого друго би могла да отиде?) онзи отначало се изплашил. Нали е знаел, че никога повече няма да я види. Или поне след много, много години. А когато Женя му разказала всичко, той се зарадвал. Защото с нищо не можела да докаже, че е Евгения, неговата жена, майката на малката Лада. Тя се намирала в експедицията на „Прометей–6“. И не можела да бъде на Земята. Той я изгонил и не ѝ разрешил да се срещне с Лада. Тя напразно се върнала на Земята. А да отлети отново завинаги, било мъчително трудно. Колкото до мъжа ѝ, да върви по дяволите. Лошото било, че не могла да види дъщеря си! И тогава тя намерила Всеволод. Като си помагали един на друг, те си припомнили всичко и решили да се върнат. Такъв силен, непохватен, отнасящ се към всичко с насмешка, малко бърлив, той я подкрепял. Те и двамата се поддържали един друг. Нали той я обичал.

— И така ние сме петима. Крус е шестият. Кой знае къде са останалите? — попита Ройд.

— Аз знам къде е Санта — каза Евгения. — Но струва ми се, че няма смисъл да я викаме. Тя се готвеше за женитба.

— А кой е женихът?

— Не знам. Но тя е юначага, никога не сваля от ръката си диска за свръзка. — Евгения превъртя диска на гривната си. Дискът не светна. Тя повтори повикването няколко пъти. Никой не и отвърна.

— Може да извикаме Робин — предложи тя. — Не сме го виждали нито веднъж. Но един път той сам ни повика. Каза, че отива да работи като водолаз. Това било неговото окончателно решение. Но ако нещо стане с нас, ще е готов да ни помогне, ще се отзове.

— Повикай го, Женя — помоли Ройд.

Евгения отново се допря до матовия диск. След няколко секунди върху него се показа малко уплашеното лице на Робин.

— Какво се е случило, Евгения?

— Робин, тук сме се събрали петима. Аз, Всеволод, Ройд, Кирил и Еспас. Ройд иска да поговори с тебе. Как си?

— Нека говори — отвърна без всякакъв ентузиазъм Робин.

— Робин, ние и петимата сме решили да се върнем. На „Прометей“ е останала само Верона. Тя е там сама. Правим го доброволно. Не може да се живее, когато постоянно те измъчва срамът, че си се уплашил. Ние обичаме Земята. Но именно тази любов ни води към други светове. Да допуснем, че на мен ми е най-леко. Нямам никого на Земята, нито един близък човек. Но и аз обичам Земята. Аз съм тук и съм дошъл да те взема. Полетът трябва да продължи.

— Ройд, въпросът не е само в нашата експедиция. Експедицията трябва да донесе някакви резултати, нещо ново, неизвестно. Ние се сблъскахме с такова явление. Нито едно откритие, направено от хората по-рано, не може да се сравнява с него. Трябва да го съобщим на хората. Аз три пъти вече ходих в Съвета по галактическите проблеми. И три пъти никой не ми повярва, че аз съм Робин, член на експедицията „Прометей-6“. Трябва да ни повярват на Земята. Може би те ще изпратят още една експедиция. Нали се подготвя „Прометей-7“. Но, първо, трябва да им докажем, че всичко, което се е случило с нас, е истина. След това аз съм съгласен да се върна на „Прометей“.

— И аз мислех да отида в Съвета — каза Кирил. — Но веднага прецених, че няма да ми повярват...

— Приятели, но нали не могат да не повярват на всички нас? — каза високо Всеволод. — Хайде да паднем заедно на колене пред масата на председателя на Съвета.

— Добре, тръгваме още днес. Робин, ти сега в някакъв батискаф ли се намираш?

— Не. Не станах водолаз. Ще бъда в подножието на Килиманджаро след три часа. А вие?

— Бих искал още веднъж да се срещна с Крус. Ще отидем при него всички заедно. Той е махнал гривната за свръзка. И не се смята за член на нашата експедиция. Ще се срещнем в Съвета в дванадесет часа световно време.

— Добре. Чакам ви — Робин изключи връзката.

— Струва ми се, че той ни е малко сърдит — каза Кирил.

— Това е лесно обяснимо — за първи път изказа своя мисъл Еспас. — Той поне се е опитал да направи нещо, без да се страхува от позора. Във всеки случай на мене има право да се сърди.

— Кафето е изпито — обяви Всеволод. — Може да тръгваме в атака срещу Съвета.

— Нашият глайдер е двуместен — каза Ройд. — Трябва ни още един, триместен.

— Крус не го ли броиш вече? — попита Еспас.

— Той не живее в пустинята. Наредил се е като екскурзовод в музея „Покоряване на Далечния космос“. Завежда експозицията, която се нарича „Прометей-6“. Той чисти нашите вещи, които са предадени в музея, и разказва на посетителите колко велики, силни и мъжествени хора са отишли в Далечния космос на „Прометей-6“. В това число и за някой си Крус, изчислителя на „Прометей“. Представям си как го описва.

— Искам да поговоря с Крус — каза Всеволод. — Сега ще повикам глайдер.

* * *

Музеят „Покоряване на Далечния космос“ се намираше в предградията на Париж. Това беше огромно стъкло здание, разположено върху естествено възвишение. Към него водеха широки каменни стъпала, на които тук-там седяха влюбени, играеха деца, екскурзианти поединично или на групи се качваха нагоре. Ройд, Кирил, Всеволод, Евгения и Еспас влязоха в музея и се присъединиха към групата, която отиваше да разглежда „Прометей-6“.

Както предполагаше Ройд, екскурзията се ръководеше от Крус. Виждаше се, че той добре се е обиграл в произнасянето на тържествени речи. Характеристиките на астронавтите се състояха

изключително от похвали и самият Крус беше не на последно място сред героите.

Екскурзиантите разглеждаха с интерес стендовете, вътрешната обстановка на каютите и секторите на кораба. Изведнъж Еспас видя табелка, на която беше написано: „Еспас. Щурман.“

Той влезе в каютата и с учудване разгледа наредбата ѝ. Даже се осмели да пипне някои вещи с ръка.

Отначало групата на астронавтите се движеше зад екскурзиантите. След това Ройд и всички останали започнаха да се придвижват към първите редици, докато не се озоваха почти под носа на Крус.

Крус ги позна. Това се забеляза по мигновено побелялото му лице и по объркването в обясненията му. Все пак той успя да завърши екскурзията. И когато посетителите си отидоха, остана очи в очи с екипажа на „Прометей“.

— Крус — каза Ройд. — Няма смисъл да се преструваш, че не ни познаваш. Ние решихме да се върнем на „Прометей“.

— Казвам се Антони — отвърна Крус. — Невероятно е колко приличате на екипажа на „Прометей“. Искате ли да ви покажа стенда с техните обемни снимки?

— Ние сме екипажът на „Прометей“ — прекъсна го Ройд, но Крус отново заговори:

— Казват, че дори аз приличам на един от тях. Как го нарече? На Крус ли? Невероятно съвпадение. Но защо стоим още тук? Ще ви заведа при директора на музея. Невероятно съвпадение. — Той отстъпи встрани.

— Крус, ние се връщаме. Всичките. Ще дойдеш ли с нас? Всеки от нас имаше причини да се върне на Земята. Но никой не получи облекчение от това. Само срам и чувство на неизпълнен дълг. За да станем отново хора, ние трябва да се върнем.

— Аз ви изслушах с интерес — отговори Крус. — Кой ще повярва, че вие сте екипажът на „Прометей“, когато той лети на около двадесет парсека от Земята? Никой.

— Сега ние ще отидем в Съвета за вътрешногалактическите проблеми. Имаме много факти. Ще ни повярват.

— Ще признаете, че сте страхливци?

— Ще признаем, че сме се изплашили. Нещо повече. Ние ще преодолеем нашия страх. Нали ти първи напусна кораба?

— Не! Не бях аз. Това беше Еспас! Спомнете си. И преди него мнозина...

— Така значи, ти си Антони? — попита Всеволод. — Кичиш се с лаврите на собствената си слава? Цял живот ще лелееш тази своя слава, ще превъзнасяш себе си, ще се любиваш на самия себе си. Защото никой не ще може да разбере истината? Защото „Прометей“ трябва да се върне след твоята смърт! Крус, помисли си. Има още време.

— Не! Вие няма да отидете в Съвета!

— Тръгваме — каза Ройд. — Разполагаме с малко време.

И те си отидоха.

— Аз си го спомних — каза Еспас. — Започвам всичко да си спомням.

— И аз също си го спомних — каза Кирил.

* * *

За обед всички се събираха в два часа земно време. В малката уютна зала имаше осем масички с по четири места. Хората обикновено се разделяха на групи и понякога през време на обедта сменяха компанията си, като се местеха от една маса на друга. Край стената имаше дванайсет кухненски автомата. И всеки член от екипажа можеше да си избере нещо по свой вкус.

На обяд винаги беше весело. Тук можеше да се обменят мнения в непринудена обстановка, да се поспори и да се полее мъкмата след поражението в спора с глътка компот или кафе.

Но напоследък нещо се промени в настроението на хората. Намаляха шегите и заглъхна смехът. Вместо това се появи особена тъжна любезност помежду им. И ако по-рано говореха за Земята не твърде често, макар че постоянно мислеха за нея, то сега само това можеше да се чуе: „Моят Андрейка...“, „А ние с брат ми веднъж...“, „Жена ми каза...“ И обграждаха от всички страни онзи, който започваше да говори за това и го слушаха с интерес. Задаваха му

такива въпроси, които в друга обстановка и в друго време биха звучали нелепо.

Летяха вече две години. И тъгата по Земята, по онези, които останаха там, ставаше все по-осезателна. Корабът се движеше със свръхсветлинна скорост. Те знаеха, че всички, за които говорят, вече са пораснали, остарели са или дори са умрели. Връзката със Земята беше прекъсната преди двадесет и два месеца. До целта на пътешествието — Светлосинята звезда, на една от планетите на която се допускаше, че има живот, дори разумен живот — трябваше да се лети още две години.

Командирът на кораба Ройд промени дневния режим. Увеличиха се спортните тренировки, все по-често се събираха заедно членовете на екипажа. Но всичко беше напразно. Едно беше да знаят какво ги чака. Друго — да го изпитат върху себе си. И тъгата по Земята се проявяваше в особена форма. Все по-често хората искаха разрешение от Ройд да излязат от кораба, с часове се носеха из празното пространство в пълно уединение, макар че даваха вид колко добре се чувствуват в обществото на другите.

Веднъж по време на обяд Робин, който дотогава не беше проронил нито дума, каза тихо, малко радостно и едновременно малко тъжно:

— Ако знаехте каква внучка ми се е родила...

Погледнаха го учудено, но той не забеляза това. Тук нямаха тайни един от друг. Та нали за две години може да се разкаже всичко, дори и най-съкровено. Другите разбираха, че дори и да беше се родила някога внучка на Робин, сега тя трябваше да бъде голяма. Пък и Робин не можеше да знае дали му се е родил внук или внучка.

— Защо не ме поздравите? — каза тихо той и ги погледна. Видът му беше такъв, като че ли наистина му се беше родила внучка, такава мъничка, розовичка. А той, дядото, сега ще я вози в количка.

Ройд се приближи до него и му стисна ръката.

— Поздравявам те, Робин — той каза това толкова естествено, като че ли в думите на Робин нямаше чудовищно противоречие, чудовищна лъжа. Всички останали също поздравиха Робин. А той седеше щастлив и съвсем сериозно приемаше поздравленията.

Ройд веднага се прибра в каютата си. На другия ден беше определен медицински преглед. Всички разбираха, че това е заради

Робин. Само той сигурно не разбираше това. Евгения щателно изследва психиката му с всички възможни средства, които имаше на кораба. Психически Робин беше абсолютно здрав. Само тази внучка. Той продължаваше да твърди, че му се е родила внучка.

Вторият беше Треси, кибернетикът на кораба. Веднъж той съобщи, че на Земята се подготвя за полет „Прометей–7“ и каза срока за излитането му. Това, че „Прометей–7“, след това „8“ и така нататък ще полетят, знаеха всички. Но когато те стартираха от Земята, сроковете за излитането на експедицията „Прометей–7“ още не бяха известни. Той каза това мимоходом, като че ли без да иска.

На другия ден Евгения се оплака на Санта, че пак не е успяла да види дъщеря си. След това Кирил съобщи на Ройд, че синът му Андрейка си е счупил крака. И помоли да го освободят от поредната вахта в рубката за управление.

На кораба ставаше нещо непонятно. Ройд се съгласи да смени Кирил от дежурство. Кирил сложи скафандъра и напусна кораба. Той отсъства два дни. В балоните на скафандъра имаше кислород за едно денонощие. Ройд, Конти и Верона излязоха да търсят Кирил в Космоса с планетни кораби, но не го намериха. Той се върна към края на второто денонощие радостен и веднага съобщи:

— Всичко е наред. Лекарите казват, че няма да остане никаква следа от счупването.

В балоните на скафандъра беше изразходван кислород само за един час.

Ройд го повика при себе си. След това повика Робин, Треси, Санта. Всеволод, третият пилот Конти и бординженерът Еми дойдоха при него сами. А след това той покани при себе си и всички останали. Стана ясно нещо съвсем неочаквано: седем души от екипажа на „Прометей–6“ по няколко пъти бяха посещавали Земята.

Всичко бе започнало наистина от Робин. Той излязъл в Космоса. Разходките в пълно усамотение са му били просто необходими. Никой не му пречел да мисли, никой не му отвличал вниманието. А той мислел, както и всички напоследък, за Земята. За своето семейство, което никога нямало да види. И толкова силно непреодолимо желание да види семейството си се появило в него, че той дори не се учудил, когато разбрал, че стои сред своя кабинет в собствения си дом. Необикновеното положение — той бил в средата на стаята в

скафандър за висша защита — го върнало към действителността. Като оставил изясняването на причините за това явление за по-подходящ момент в бъдеще, той решил да използва своето неочаквано пребиваване тук. Трябвало да се освободи от скафандъра. Така и направил. След това внимателно отворил вратата, която водела към стълбището, и чул плач. Плачело бебе. Чували се гласовете на две жени. Той ги познал. Това били гласовете на жена му и на дъщеря му. От разговора им разбрал, че му се е родила внучка, но не посмял да им се покаже. После се върнал в стаята, навлякъл скафандъра и... отново се оказал в Космоса. Корабът бил на не повече от километър пред него. Робин полетял към кораба, влязъл в шлюзовата камера и по време на обед не можал да се стърпи и съобщил, че му се е родила внучка. Оттогава той започнал редовно да посещава дома си.

Същото се случило и с Треси, и със Санта, и с Кирил, и с всички останали, които излизали от кораба. Кирил прекарал дори два дни в дома си. Жена му, макар и да не разбрала нищо от обърканите обяснения, знаела вече, че нейният Кирил, които отлетял завинаги, всъщност може да си идва в къщи. И не искала да го пуска обратно.

Като че ли някакъв товар паднал от плещите на хората. Онези, които вече бяха посетили Земята, си разказваха подробности за своите близки. А тези, които още не бяха ходили, веднага почнаха да се стягат. Само Ройд и Верона отказаха да посетят Земята. Ройд, защото там нямаше никого, нито роднини, нито приятели. Верона, защото не би могла да си наложи пак да се върне на кораба.

Всеволод и Робин направиха опит да изследват това явление. Но те нямаха никакъв план, никаква методика. А и твърде невероятно беше самото явление. Най-простото, което можеше да се допусне, беше наличието на вълноводи, тесни вълноводи в тримерното пространство, през които хората преминаваха от Космоса на Земята и обратно. Анализаторите на гравитационното поле регистрираха малко повишение, когато изчезваше човек, и изменение, но с обратна полярност, когато той се появяваше. Никой не знаеше кога беше се появило това явление и кога ще се прекрати. Беше решено да посещават Земята поред и за много кратък срок. Нищо не пренасяха от кораба на Земята и от Земята на кораба. Няколко дни всичко вървеше нормално, само беше много тежко да чакаш своя ред. По-късно Крус не се върна. Мина ден, седмица, а него все го нямаше. Треси си отиде

дори без да предупреди някого. След него си отидоха Еспас, Кирил, Евгения, Конти, Еми. После настъпи известно равновесие. Никой не излизаше в Космоса, но и никой не се връщаше.

А след това в един ден изчезнаха Всеволод, Робин и Санта. „Прометей–6“ продължаваше да се носи в пространството. Екипажът му сега се състоеше от двама души: Верона и Ройд. Те продължаваха да работят и Ройд чакаше търпеливо кога Верона ще напусне кораба. Той не изпитваше такава привързаност към Земята, както всички останали. И въпреки това не ги оправдаваше. Той още се надяваше, че те ще се върнат.

След около три месеца, откакто бяха останали двама, те настигнаха „Прометей–1“. На сигналите на Ройд корабът не отговори. Това направиха автоматите. Осемнадесет часа те летяха успоредно един до друг. За това време Ройд успя да разгледа целия кораб. Не откри никакви повреди, макар че беше с променен курс. Нямахше нито един човек. Корабът бе празен.

Тогава Ройд разбра, че и неговият екипаж няма да се върне. Трябваше да ги намери и да ги убеди да се върнат. Те с Верона хвърлиха жребий. На него му се падна да види Земята.

Верона остана на „Прометей“ сама.

Ройд много бързо намери Крус, но онзи се отказа от името си. С Кирил според Ройд работата също беше безнадеждна. Той не откри следите на останалите. Не посмя да отиде в Съвета, изплаши се. Срещна случайно Еспас. Твърде забележителна беше неговата фигура. И тогава заедно отлетяха при Кирил...

* * *

Председателят на Съвета по вътрешногалактическите проблеми, разбира се, познаваше всички членове на експедицията „Прометей“ лично. И нямаше вина за това, че три пъти не повярваха на Робин. В залата около кръглата маса освен астронавтите седяха физици, психолози и представители на другите науки.

— Е, какво — каза председателят, когато Ройд завърши своя разказ. — Ще изследваме това необикновено явление. Странно е... Всички ние смятахме, че „Парадоксът на времето“ е неоспорим. Значи

тук има нещо друго. Много добре е, че вие се осмелихте да дойдете тук. Разбирам вашите чувства. Разбирам как ви е теглило към Земята. И тук... Трябваше да преодолеете грамадната психологическа бариера, за да ни разкажете всичко това. Да преодолеете и срама, и страха, че няма да ви разберат. В известен смисъл вие се оказахте отчуждени от Земята. Добре е, че отново сте с нас. Какво смятате да правите?

— Ние и шестимата се връщаме на „Прометей“. Верона не ще издържи дълго сама. От нашата експедиция изключихме Крус. Разбира се, може и да не сте съгласни с нас. Но нашето желание е такова. Още четирима се намират някъде на Земята. Може би и те вече търсят контакти помежду си и със Съвета. Трябва да им се помогне, за да се открият един друг и да се върнат на кораба.

— Всичките ви желания ще бъдат взети под внимание. Ние ще намериме Санта, Треси, Конти и Еми.

— И още нещо. Може би засега не трябва да се казва на хората, че сме се оказали страхливци? Поне временно.

— За това не се безпокойте.

— Тогава отлитаме. Ще влезем в скафандрите в осем нула-нула, всеки с разлика от една минута.

— Добре. По това време апаратурата ще бъде готова. Благодаря на Всеволод и на Робин за техните изследвания. Всичко, което сте ни оставили, ще използваме за „Прометей-7“. Ще изменим програмата на тази експедиция. „Прометей-7“ ще изследва специално явлението, с което сте се сблъскали. Вашата задача си остава същата. На връщане може да оставите кораба и да се приберете на Земята.

Те излязоха от зданието на Съвета в три часа през деня. Всеволод отлетя в Гравиполис, Кирил — към брега на Об, Еспас — към Адриатическото крайбрежие. На Евгения обещаха да уредят среща с дъщеря ѝ. Робин се върна на Британските острови, Ройд — на Апенинския полуостров.

* * *

Ройд първи се приближи близо до кораба и цяла минута се тревожеше за Еспас, но онзи дойде точно по графика. Те веднага се

свързаха по радиото. А след още пет минути и шестимата се носеха към „Прометей“.

„Как ли е там Верона?“ — ето за какво мислеше сега Ройд.

Те вече различаваха детайлите на кораба, когато насреща им излетяха петима в скафандри. И тозчас ефирът се изпълни с възгласи:

— Ройд? Всички ли се върнахте?

— Кой говори? Кой говори?

— Санта!

— Треси!

— Конти!

— Еми!

— Верона!

И ето всички вече са в залата. Потупват се един друг по рамото, стискат си ръцете. Верона едва не плаче.

— Как се оказахте тук? — пита Ройд.

— И четиримата се появиха през миналата седмица — отговаря Верона.

— Всички те видяха Земята! Всички те видяха Земята!! И само тя...

— Верона — каза Ройд. — Утре ще те изпратим и тебе за на седмица. И ти ще видиш Земята.

Но на следващия ден те преминаха онази област от пространството, в която се образуваха вълноводи. Верона не видя Земята. Тя се въздържаше и не плачеше. А останалите не знаеха какво да й кажат. Тогава Ройд се приближи до нея и я целуна.

— Тази целувка ти изпраща твоята майка — рече той.

„Прометей“ се носеше към Синята звезда.

Публикувано в алманах „Спектър’77“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.